

Magiškieji vienaragiai

ŠEŠĖLIO KERAI

Zanna Davidson

NUO

7

IKI

9

METŲ

TYTO ALBA

Zanna Davidson

Magiškieji vienaragiai

ŠEŠĖLIO KERAI

Iliustravo

Nuno Alexandre Vieira

Iš anglų kalbos vertė

Darius Grėbliūnas

VILNIUS 2019

Susipažink su
vienaragiais

Astra

Zoja

Vienaragių karalius

Sorelė

Eiras

Orionas

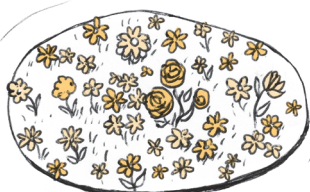

Lilė

Šešėlis

Vienaragių sala

Gėlių salelė

VAKARŲ
JŪRA

Baltieji
kalnai

Gėlių
kalnas

Urvas

Menulio upė

Gėlių
pievos

Urvas

Rožių pavėsinė

Menulio upė

Povandeniniai
rūmai

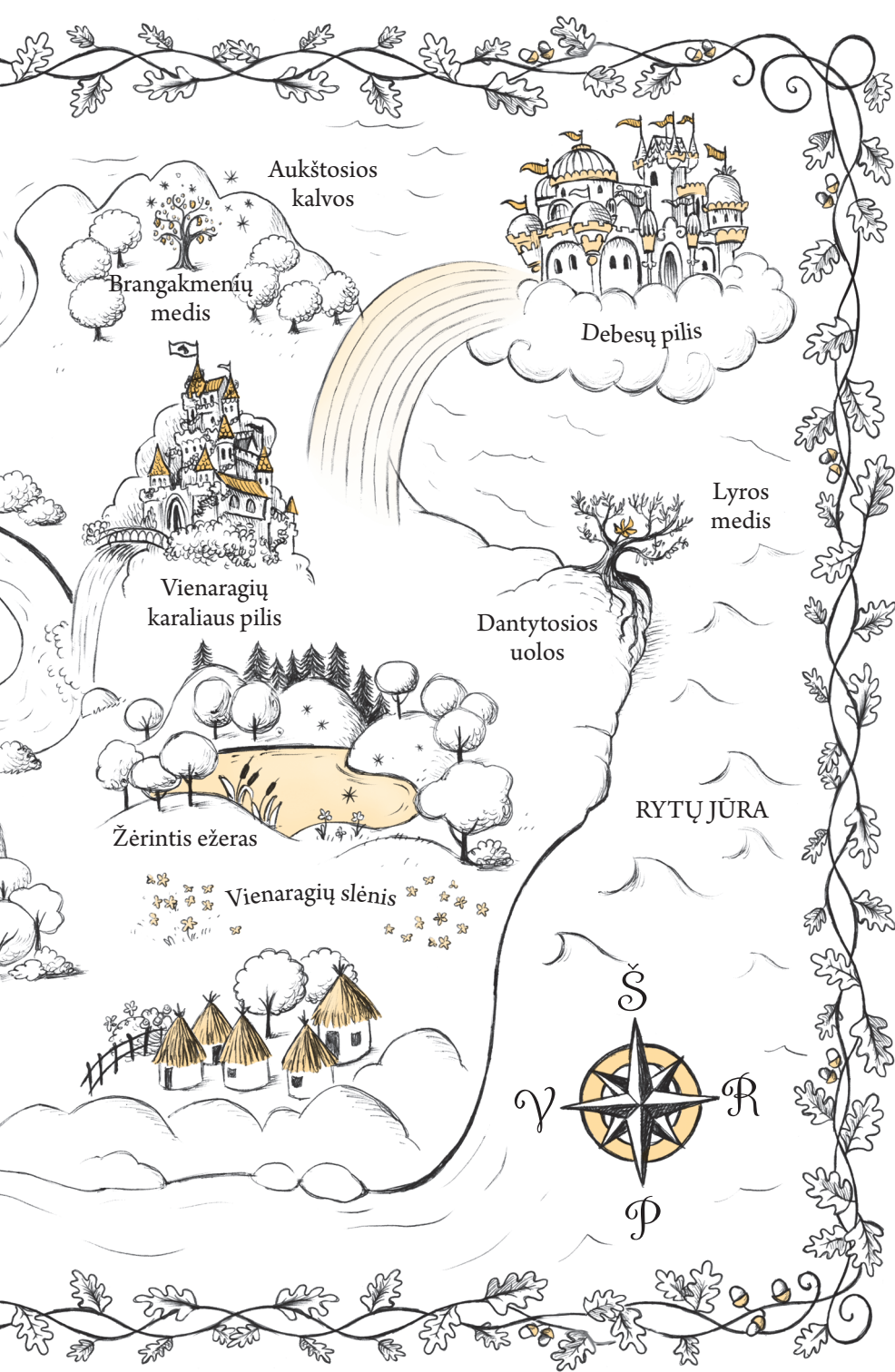

Fėjų miškas

Sidabrinė
laukymė

Iėjimas per
Didįjį ąžuolą

Aukštosios
kalvos

Brangakmenių
medis

Debesų pilis

Vienaragių
karaliaus pilis

Lyros
medis

Dantytosios
uolos

Žėrintis ežeras

RYTŲ JŪRA

Vienaragių slėnis

Zanna DAVIDSON
FAIRY UNICORNS: Star Spell
Usborne Publishing, London, 2017

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama ši kūrinių, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © Usborne Publishing, 2017
Illustrations copyright © Usborne Publishing, 2017
Front cover and inside illustrations by Nuno Alexandre Vieira
First published in the UK in 2017 by Usborne Publishing Ltd

© Darius Grėbliūnas, vertimas į lietuvių kalbą, 2019
© „Tyto alba“, 2019

ISBN 978-609-466-405-2

Turinys

Pirmas skyrius	11
Antras skyrius	21
Trečias skyrius	32
Ketvirtas skyrius	42
Penktas skyrius	58
Šeštas skyrius	78
Septintas skyrius	92

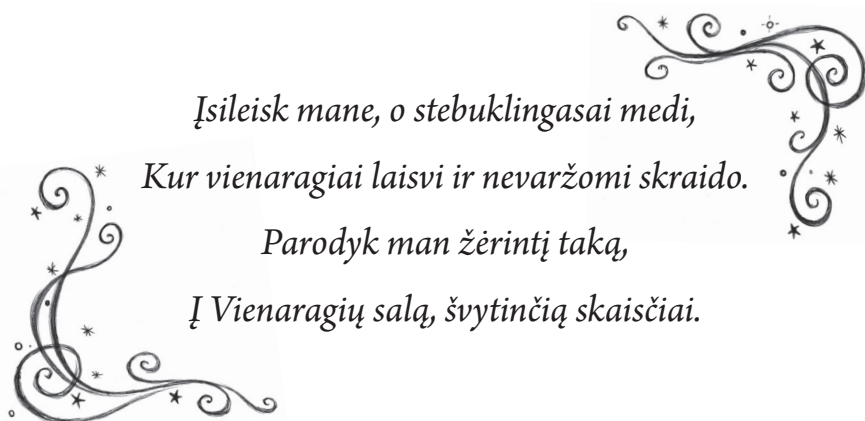
Zoja nerimaudama sėdėjo ant lovos, o širdelė plakė kaip pašėlusi jai žvelgiant į mėnesieną, besiskverbiančią pro užuolaidas į miegamąjį. Žiemos atostogas mergaitė leido svečiuodamasi pas močiutės seserį Mėją, tačiau būtent šiąnakt turėjo grįžti į Vienaragių salą – magiškąjį pasaulį, slypinčią sodo pakrašty stūksančio ąžuolo kamiene. Mergaitė nekantravo kuo greičiau vėl susitikti su savo drauge Astra – nuostabia mažąja vienarage su si-

dabrinėmis žvaigždelėmis ant kailiuko. Tačiau šįsyk Zoja pirmą kartą jautėsi tokia sunerimusi.

Mergaitė prisivertė luktelėti, kol namuose stojo visiška tylą ir močiutės sesuo giliai užmigo. Tada išsliūkinusi iš savo kambario ir nusileidusi laiptais netrukus atsidūrė mėnulio šviesa nutviekstame sode.

Pasiekusi ąžuolą mergaitė išsitraukė magišką dulkių krepšelį ir apsibėrė žiupsneliu kartodama burtų žodžius:

*Isileisk mane, o stebuklingasai medi,
Kur vienaragiai laisvi ir nevaržomi skraido.
Parodyk man žėrintį taką,
Į Vienaragių salą, švytinčią skaisčiai.*

Iš karto nuo kojų ir rankų pirštų galiukų jos kūnu nuvilnijo gerai pažįstamas dilgsėjimas. Mažėdama ji girdėjo aplinkui užiantį orą, kol pagaliau tapo mažutė kaip fėja. Žolė ir gėlės dabar rymojo jai virš galvos, o tarp ažuolo šaknų ji išvelgė spindinčias šviesas.

Šaukdamasi savo draugės Astros Zoja nuSKUODė tuneliu. Už paskutinio vingio prieš mergaitės akis pasirodė Vienaragių sala: nuostabioje Sidabrinėje laukymėje vaivorykštinius lapus šiugždeno švelnus vėjelis. Kaip ir anąkart Astra

stovėjo čia pat jau laukdama Zojos. Jos plonyčiai it drugelio sparnai plazdėjo, o ragas švytėjo it perlas.

– Ak! – Zoja stipriai apglėbė rankomis šilkinį mažosios vienaaragės kaklą. – Kaip gera ir vėl tave matyti, Astra. Po paskutinės viešnagės saloje nė akimirkai nenustojau galvojusi apie tave.

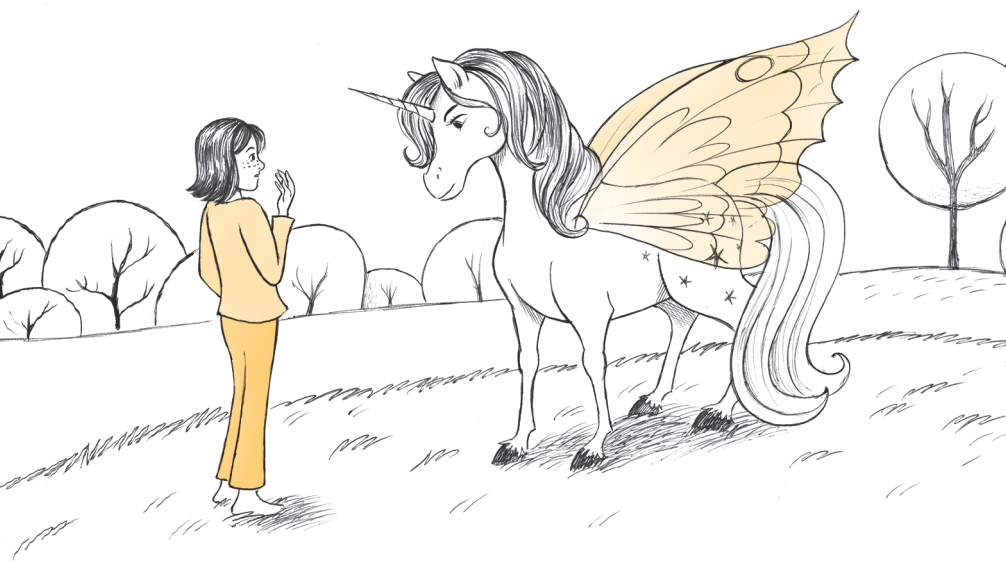
– Sveika sugrįžusi, – tyliai pasisveikino Astra. Zoja negalėjo nepastebėti, jog vienaaragės balse neišgirdo pirmykščio jaudulio.

– Kas tau? – sunerimo Zoja. – Ar kas nors nutiko?

– Nieko nenutiko, – atsakė jai Astra, bet vengdama mergaitės žvilgsnio nepakėlė akių.

Zojos nuojauta sakė ką kitą.

– Tikrai? – atsargiai pasiteiravo mergaitė. – Ir vėl tas nelemtas Šešėlis? Nejaugi jis buvo sugrįžęs?

Šešėlis – saloje už jūros gyvenantis blogasis magiškas ponis, vis rezgantis piktus planus, kaip pasiglemžti Vienaragių karaliaus sostą ir užvaldyti Vienaragių salą. Jo išpuolių būta ne vieno, laimei, jam nė kart nepavyko nugalėti. Paskutinį kartą Zojai lankantis saloje Vienaragių karalius prisiekė pagaliau įveikti Šešėlį visiems laikams.

– Ne, – kratė galvą Astra. – Apie jį nieko negirdėti.

Mažoji vienaragė daugiau nepratarė nė žodžio, tik priklaupė, kad Zoja galėtų atsisėsti jai ant nugaros. Vos mergaitė įsitaisė, Astra pasileido risčia per mišką. Tačiau Zojos neapleido keistas jausmas – atrode, lyg artimas jūdviejų ryšys kažkur pradingo.

– Kur taip lekiam? – prasiskynus kelią iš tankaus miško į vešlų žaliuojantį slėnį klustelėjo Zoja.

– Į susitikimą su karaliumi ir sergėtojais, – paaiškino Astra. – Kadangi Šešėlis sunaikino Vienaragių karaliaus pilį, svarbius salos klausimus aptariame Rožių pavėsinėje Gėlių pievose. Ten ir skubame. Pasiruošusi kilti?

– Pasiruošusi, – atsakė jai Zoja.

Kitą akimirką Astrai suplakus sparnais Zoja net aiktelėjo, kai draugės atsiplėšė nuo žaliuojan-

čios slėnio paklotės ir šovė aukštyn į žydrą padangę. Astrai skriejant žydryne vėjas švilpė plaukuose, todėl Zoja pasilenkė prie Astros ir tvirtai apsikabino jos kaklą.

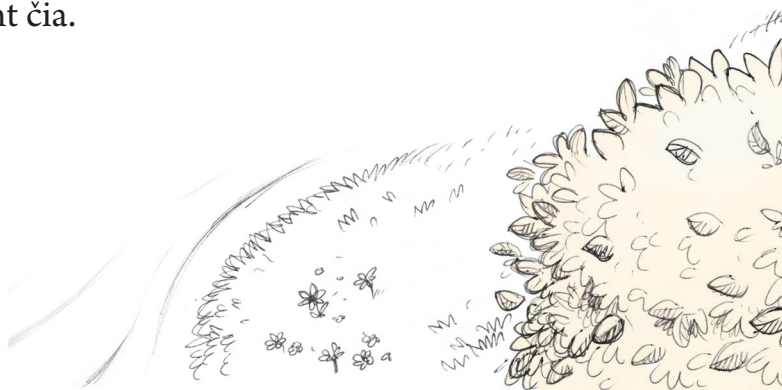
– Kaip niekad greitai skrendi, – gaudė kvapą mergaitė. – Turime skubėti?

– Tiesiog nenoriu pavėluoti į susitikimą, – aiškino Astra. – Noriu išgirsti viską, ką vyresnieji vienaragiai sužinojo apie Šešėlį... – čia mažoji vienaragė staiga nutilo, lyg būtų pasakiusi daugiau, nei reikėjo. – Geriau liausiuosi plepėjusi ir pataupysiu jėgas skrydžiui.

Toliau draugės skrido netardamos nė žodžio. Zoja negalėjo nepastebėti Aukštųjų kalvų, kur kadaise stovėjusios Vienaragių karaliaus pilies bokštai rėmė dangų. Dabar ten pūpsojo tik plikos uolos ir dūlantys rūmų griuvėsiai. Vien nuo min-

ties, jog tai padarė ne kieno nors kito, o paties Šešėlio blogio kerai, Zojai suskaudo širdį. Vienaragių salai atėjo sunkūs laikai. Ko blogasis ponis griebsis šįkart?

Krestelėta ji pamatė, kad jos artėja prie Rožių pavėsinės. Aplink grakščiai išlenktą jos arką vijosi saldžiai kvepiančios rausvos, geltonos ir balkšvos rožės. Astra pradėjo leistis į slėnį sparnais lėtindama savo greitį. Ji nusileido ant pievelės tiesiai priešais Rožių pavėsinę, o jos kanopėlės net susmigo į minkštą žemę. Zoja nučiuožė Astrai nuo nugaros ir jai įkandin įžengė į rožėmis apaugusią pavėsinę. Zojos širdis suspurdo it pašėlus. Mergaitė suprato... žūtbutinė kova dėl Vienaragių salos prasidės būtent čia.

Pro Rožių pavėsinės arką draugės pateko į žalią, pilną lapijos mėnę, sklidiną gėlių kvapų. Pačiame viduryje stovėjo Vienaragių karalius ir keturi sergėtojai: medžių sergėtoja Sorelė, sniego sergėtojas Eiras, gėlių sergėtoja Lilė ir debesų sergėtojas Nimbas. Visai čia pat stoviniavo burtų sergėtojas Medvynas ir jo mokinys Tio, kurio balnakrepšiai kaip paprastai buvo prikimšti burtų

knygų. Nudžiugusi Zoja nusišypsojo. Astros elgesys mergaitę neramino, bet išvydus daugiau pažįstamų snukučių bent akimirką viskas Vienaragių saloje pasirodė savo vietose.

– Sveikos, – žengė į priekį karalius. Jo išraiška buvo niūri, tačiau laikysena rami, tad Zoja neprarado pasitikėjimo. Karaliaus kailiukas žvilgėjo, o sparnai ir ragas skaisčiai spindėjo, tarytum būtų švytėję savo šviesa.

Zoja nusišypsojo visiems susirinkusiems, o paskui apkabino Astros mamą Sorelę.

– Zoja, – tarė Sorelė. – Gera ir vėl tave čia matyti.

Zoja pastebėjo Sorelę nerimastingai žvilgčiojant į Astrą, ir nors mažoji vienaaragė šyptelėjo mamai, tačiau neiprastai pasiliko stovėti atokiau. Nujausdama, jog Astra draugijos dabar nori mažiausiai, Zoja atsistojo prie Tio.

– Labas, – sušnabždėjo Tio. – Smagu, kad tu su mumis, Zoja. Laikai ne itin ramūs, – tardamas šiuos žodžius mažasis vienaaragis žvilgtelėjo per petį. – Matai visas šias knygas? – tęsė jis. – Tiek tepavyko atkapstyti iš po pilies griuvėsių. Dabar visur nešiojuosi jas su savimi.

Zoja nekantravo pasiteirauti Tio, ar ir šis pastebėjo Astrą pasikeitus, tačiau Vienaragių karalius iš susirinkusiųjų pareikalavo dėmesio.

– Susirinkome čia aptarti, ką darysime su Šešėliu ir jo pakaliku Orionu, – pradėjo karalius. –

Turime juos įveikti kartą ir visiems laikams. Zoja ir Astra, su Orionu kovėtės daug kartų. Beje, Astra, akinančių šviesos burtų, kuriais sustabdei Šešėlį, dar ilgai nepamiršime. Tikimės, jog ir šįkart abi mums padėsite.

– Ir aš tikiuosi to paties, – nenustygo vietoje Zoja.

– Iki šiol mums visada pavyko atremti Šešėlio išpuolius, – tęsė Vienaragių karalius. – Manėme, jog jis atsitraukė visiems laikams. Tačiau akivaizdu, kad Šešėlis nesiliaus.

Visi sergėtojai pritariamai linktelėjo.

– Nutraukiau tremties kerus, neleidusius Šešėliui su Orionu net prisiartinti prie mūsų kran-
tų, – pranešė karalius. – Ir pakviečiau juos abu atvykti. Puikiai žinau – jie šiam iššūkiui neatsispirs.

Dabar visi sergėtojai vienbalsiai aiktelėjo.

– Kodėl taip pasielgei? – suglumo Eiras. – Net nesinori pagyvoti, kokią sumaištį sukels Šešėlis.

– Ir kaip viską griaus, – pridūrė Sorelė.

– Tikrai manai, jog tai gera mintis? – dvejojo Lilė.

Vienaragių karalius iškilmingai linktelėjo.

– Taip galėsime susiremti su Šešėliu akis į akį.

– Iš tikrųjų, – pritarė Nimbas. – Taip galėsime pasinaudoti ir visų vienaragių magiškomis galiomis: žaibais ir sustingdymo kerais...

– Paleisti sprogstančius debesis ar liepsnojančius ugnies kamuolius, – pridėjo Medvynas.

– Ne tą turėjau galvoje, – karalius nutraukė sergėtojus. – Nėra tokių burtų, kurių Šešėlis neatremtų ir nepanaudotų prieš mus pačius. Juk jo rankose Grimoira – mūsų seniausių ir galingiausių burtų knyga. Jis visą ją perskaitė. Net baisu pa-

galvoti, kokių galių įgijo. Apie pranašystę turbūt jau irgi viską sužinojo.

Sergėtojai vėl linktelėjo pritardami.

Zoja net ausis pastatė – pranašystė? Jau prasižiojo klausti, bet Sorelė ją pertraukė.

– Tuomet, ką tu siūlai mums daryti? – paklausė vienaragė.

Mergaitė Zoja – pati laimingiausia,
nes ji žino, kaip nukeliauti į magiškųjų vienaragių salą.
Ten jos visada laukia geriausia draugė Astra –
gražuolė balta vienaragė su
spindinčiomis žvaigždėmis ant kailiuko.
Tačiau šį kartą Astra atrodo kažkokia pasikeitusi...
Kas tai? Zoja negali patikėti – geriausią draugę
užkerėjo Šešėlis, piktasis ponis,
siekiantis pasiglemžti Vienaragių karaliaus sostą.
O juk laukia lemiama kova – vienaragiai
ruošiasi Šešėlį sunaikinti kartą ir visiems laikams.
Bet ar tikrai Astra perėjo į priešų pusę?
Sužinok viską tuoj pat!

ISBN 978-609-466-405-2

9

786094 664052

TYTO ALBA

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt

NUO

7

IKI

9

METŲ